

KAMYON YAZILARI ve GELENEKSEL KÜLTÜRÜMÜZ

*Mustafa CEMİLOĞLU**

ÖZET

Kamyon kasalarının arkasında yer alan slogan niteliğindeki yazılarla geleneksel atasözlerimiz arasında büyük bir benzerlik bulunmaktadır. Her ikisi de kendi değer yargılarımızı yansıtmakta, hedef okuyucuyu ya da bu yazıları okuyanları aynı doğrultuda eğitmeyi amaç edinmektedir. Bunun ötesinde, kamyonun, sürücüsü tarafından, onunla özdeşleşme düzeyinde benimsenmesinde de atlı göçebe kültürünün izlerini görmek mümkündür. Bu kültür, yazılara yansıyan sevda mesajlarındaki duygusal ifadelerde de kendini göstermekte ve kamyon yazısı kamyon şoförünün atasözüdür yargısını haklı çıkarmaktadır.

***Anahtar Sözcükler:** Kamyon yazıları, kamyon folkloru, atasözü.*

ZUSAMMENFASSUNG

Es gibt große Gemeinsamkeiten zwischen den traditionellen Sprüchen und den Texten auf der Rückseite der LKWs. Beide spiegeln unsere Wertmassstäbe und erzielen, die Leser dieser Texte auf einer bestimmten Richtung zu beeinflussen. Außerdem bei der Identifizierung des LKW-Fahrers sich mit den Texten hinter seinem Wagen, sind möglicherweise die Auswirkungen der Reiter-Wanderer-Kultur zu sehen. Diese Kultur zeigt sich

* Prof. Dr.; Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesi Öğretim Üyesi.

in den gefühlsbetonten Ausdrücken der Texte mit Liebedarstellung und beweist den Urteil, dass die LKW-Schrift der Spruch der LKW-Fahrer sei.

Schlüsselwörter : LKW-Schriften, LKW-Folklore, Spruch

Psikologlar, insanların önceliklerini, ihtiyaçlarının ve inançlarının belirlediğini ifade ederler. Elbette, söz konusu bu ihtiyaçları ve inançları şekillendiren de doğrudan doğruya yaşanmış olan hayat tarzıdır. Şüphesiz, bu hayat tarzını da toplumlarda sadece yakın çağlar değil, yüzyıllar, hatta bin yıllar belirler.

İnsanlığın ilkel çağlardan kurtulduğu, tabiata ait varlıkları yavaş yavaş şekillendirmeye başladığı dönemlerde gelişmeye başlamış olan ortak yaşama bilinci, zamanla toplumsallaşmaya dönüşmüş ve bu toplum yaşantısı da kendi içerisinde şekillenerek toplumsal bilinç altını oluşturmuş olmalıdır. İşte toplumların milletleşme dönemi çağlar öncesinde böyle başlamıştır.

Tarihin çok eski dönemlerinden günümüze kadar ulaşılmış bulunan destanlarımız, masallarımız, efsanelerimiz, atasözleri ve deyimlerimiz bütünüyle bizim tarihi bilinç altımızdır. Bu nedenle Türk insanını anlamak demek, bir anlamda bu eserlere yansımış bulunan değer yargılarını çözmek demektir.

Günümüz artık mitoloji çağı değildir. Bu nedenle de bir zamanlar yoğun bir biçimde yaşadığımız bildiğimiz destanlarımız ve efsanelerimiz artık işlevselliklerini sürdürememektedir. Hatta bir dönem neredeyse bütün eğitim ve öğretim sistemimizi kısaca emanet ettiğimiz, öğüt veren atasözlerimiz de çağımızda eskisi gibi hayat bulamamaktadır. Ama bilindiği gibi bu tip kültürel unsurların ortaya çıkışı gibi kayboluşu da uzun bir süreç içerisinde gerçekleşmektedir. Öyle ki, bunlar çoğu zaman kaybolmamakta, kılık ve işlev değiştirerek başka bir tarzda yaşamasına devam etmektedir.

Söz gelişi, bir atasözümüz: “at, avrat silah” diyor. Yani, atın, kadının ve silahın kutsal olduğunu, bunların korunup kollanması gerektiğini anlatıyor.

Atasözleri halkın inançlarını, değer yargılarını, taşıdıkları ortak kültür öğelerini ve geleceğe aktarmak istediğimiz ilkeleri ifade ettiğine göre, yukarıda sözünü ettiğimiz atasözünde de bu anlayışın izlerinin bulunduğunu söylemek mümkündür. O nedenle bu atasözü bir anlamda Türk erkeğinin önceliklerini anlatan bir toplumsal bilinç altıdır. Herhalde bu bilinç altını oluşturan ve Türk erkeğine bu sözü söyleten hayat tarzı yüz yıllar içerisinde şekillenmişti. O nedenle de kendisi için önemli olanları sıralayan Türk erkeği, öncelikle göçebe bir hayat tarzını göz önünde bulundurarak ve “at” diyerek ilk tercihini ifade etmiştir. Sürekli yer değiştirme durumunda olan bir insan için at, o dönemler itibarıyla önemli bir taşıt aracı olmalıdır.

Bizim toplumumuzda aile yapısının ne derece güçlü olduğunu, aile bireyleri dayanışmasının batılı toplumlara göre çok farklı bir çizgi izlediğini ve özellikle de karı-koca bağılılığının son derece sağlam temellere dayandığını araştırmacılar da söylemektedirler. Herhalde bu sağlamlıkta erkeğin eşini algılayışının ve onu koruyup kollama davranışının büyük payı vardır.

Nihayet, Türk insanı çok eski dönemlerden beri ava meraklı olduğu gibi, yaşantısı gereği sürekli savaşmak zorunda kaldığı için de silahı önemsemek durumunda olmuştur. Bu nedenle de, gelişim çizgisini izleyerek ok, yay, kılıç, tüfek, nihayetinde de tabanca onun vazgeçemediği eşyalar arasında yerini almıştır.

Ancak, toplumsal yaşayış zaman içerisinde sürekli değişmekte, insanlar uygarlığın getirdiği yeni araçlarla tanışmakta ve geleneksel biçimlerin yerini yeni araçlar almaktadır. Bu yenilik ve değişim de zamanla kültürel kavramlarda farklı yansımalar olarak karşımıza çıkmaktadır. Sözcüğü, günümüz insanı ataları gibi yine bir yolunu bularak değer yargılarını mesajlar bütünlüğü şeklinde ifade etmeye çalışmakta, ancak bunu atasözleriyle değil ama biraz değişik tarzda anlatmaktadır.

İşte kamyonların çoğunda rastladığımız slogan niteliğindeki yazılar da günümüz kamyon şoförlerinin atasözleri gibidir. Nasıl, geçmiş dönemlerin insanı ahlâki değer yargılarını etkili bir tarzda ve mesaj niteliğinde atasözlerine sıkıştırmışsa günümüz insanı da kendi değerlerini bu kamyon yazılarına taşımıştır. Bu yazıların, kolay okunabilsin düşüncesiyle kamyon kasalarının arkasında yer bulması da bu mesaj anlayışının bir sonucu olmalıdır. Kamyonların Anadolu yollarında görülmeye başladığı 50'li yıllardan bu yana gözlemediğimiz ve merakla okuduğumuz bu yazılar bize yeni bir uygarlık aracını nasıl yorumladığımızı da göstermektedir.

Bundan kırk elli yıl öncesinin kamyonlarında yer alan iki yazı “Allah Korusun” ya da “Maşallah” idi. Kamyonların hemen hepsi bu yazıları kamyonun arkasına değil, önüne yazdırırlardı. Çünkü o yıllarda kamyon sahibi olmak bir zenginlik işareti idi ve bu zenginliğe ulaşamamış olanların ona gıpta ile bakacakları ve kıskananların nazarlarının degeceği düşünülürdü. O nedenle de “Maşallah” ya da “Allah Korusun” yazılarını okuyanların kamyonu ve dolayısıyla da kamyon şoförüne nazarlarının değmeyeceğine inanılırdı. Hatta, Türkiye'ye gelen bir yabancının kamyonlardaki bu iki yazıyı okuduğu ve kendi ülkesine döndükten sonra da “Türkiye’de iki dev şirket var; birisi Maşallah şirketi, diğeri de Allah Korusun şirketi. Anadolu’daki bütün kamyonlar bu iki şirkete kayıtlı” dediği espri yollu anlatılırdı.

Daha sonraları Anadolu topraklarında kamyon sayısı artıp kamyon sahibi olmak gıpta edilen bir durum olmaktan çıkmaya başlayınca kamyon

şoförleri de bu defa çektikleri çileleri “Ömür biter yol bitmez” atasözü ile kamyon şoför kabinlerine asmışlardı.

Artık günümüzün kamyonlarında bu mesajlara pek sık rastlayamıyoruz. Çünkü zamanla hem değer yargıları değişiyor, hem de bunların çağımız insanları tarafından algılanışı farklı biçimlerde ortaya çıkıyor. Bu nedenle hem art zamanlı, hem de eş zamanlı bir inceleme ile şoförlerimizin değer yargıları ortaya çıkarılabilir diye düşünüyoruz.

İşte bu düşünceden yola çıkılarak kamyonlarda yer alan slogan niteliğindeki yazılar toplanmış ve bunlarla bağlantılı değerlendirmelere gidilmiştir. Elbette böyle bir değerlendirmeden umulan yarar birkaç yönlü olacaktır.

Bir defa kamyon şoförlerinin hemen çoğunluğunun öğrenim görme fırsatı bulamamış kırsal kesim insanlarından oluştuğu bilinir. Bu nedenle kent trafiğine ve otomobil direksiyonuna alışmış tahsilli sürücünün kamyon şoförünü kaba saba görmesinin, onu korku saçan bir imaj olarak algılamasının temelinde bu doğallık yatmaktadır. İzzet Baysal Üniversitesi Öğretim Üyesi Faruk Güçlü tarafından yapılmış olan bir araştırma da onların âşık tabiatlı, duygusal ve alıngan olduğunu ortaya koymuştur. (Avcı 2002) Hem bu tespit hem de kamyon yazılarına yansımış bulunan anlayışlar doğrudan doğruya halk kültürü özelliklerini taşımaktadır. Öyleyse bu yazıları yorumlamak bir anlamda halk psikolojisini, halk yaşayışını, halk algılayışını ve halkın değerler sistemini ortaya koymaktır.

İkinci olarak, bu yazılarda kullanılan dil ve ifade tarzı günümüz Anadolu Türkçe'sinin halk ağzında kullanılışını vermektedir. Dilimizin yozlaşmaya, bozulmaya başladığını, yabancı sözcük hayranlığının ileri boyutlara taşındığını iddia ettiğimiz şu günlerde bu şok halk dilinde ne durumdadır, bu yazılardan yola çıkarak onu irdelemek mümkündür.

Üçüncü bir nokta doğrudan doğruya trafikle ilgilidir. Bizler yolculuklarımızda çoğunlukla toplu taşıma aracı olarak otobüsü, bireysel anlamda da binek aracını tercih etmekteyiz. Halbuki yük taşıyan kamyonlar da bizimle birlikte aynı yolu kullanmakta ve yollarda bu üç değişik araç tipi seyir halinde bulunmaktadır. Hemen hemen kazaların çoğunluğunda peşinen yargılayıp suçlu ilân ettiklerimiz çoğunlukla kamyon şoförleri olduğu için belki, kamyon yazılarından hareketle onu kullanan şoförlerin trafiği algılayışı ortaya çıkarılıp kazalara çözüm aramak mümkün olabilir.

Yukarıda 50'li yılların kamyonlarında görülen iki yazının “Maşallah” ve “Allah Korusun” olduğunu söylemiştik. Günümüz kamyonlarında az da olsa buna benzer ifadelere yine rastlanmaktadır. Bu, şoförler arasında Tanrı inancının ve Tanrı'nın koruyuculuğuna olan güvenin sürdüğünü göstermektedir. Sözgeşi:

*Allah korusun.
Allah'ın dediği olur.
Kazancım bilek zoru, Allah'im sen koru.
Nazar etme ne olur, alış senin de olur gibi.*

Ancak, kamyon şoförünün kadercilik anlayışında zamanla bir azalmanın söz konusu olduğu da gözlenmekte ve gelişmelerin kadercilik yerine daha bir metanetle karşılanacağına dair ip uçları görülebilmektedir. Sözcelişi:

*Kadere rest çektim.
Kes hızını, üzme el kızını.
Rahmetli de sollamıştı.
Rahmetli de sollardı.
Rampaların ustasıyım, gözlerinin hastasıyım.
Rampada geçme beni, düz yolda yerim seni.
Yaşamak direnmektir.
Yaşamak istediğin gibi yaşa, gibi.*

Hatta, bu gerçekçilik anlayışının ötesinde günümüz kamyon sürücünün eski meslektaşlarına oranla kendisine daha çok güvendiği görülmektedir. Belli ki onlar kendilerini çoğunlukla yolların fatihi ya da ustası olarak görmekte, benlik saygıları ve özgüvenleri bu tür sözlerde kendisini açıkça ortaya koymaktadır. Onlar:

*Sollamayı zevk edindim, sağda neşe ne arar,
Takıl bana, hayatını yaşa,
Uykusuz gecelerin yorgun kralı*

gibi sloganlarla hayata karşı umursamaz bir tavır takınmaktadırlar. Hatta bu umursamazlık kimi zaman yolu kullanan başka araç şoförlerini tehdide kadar da vardırılmaktadır.

*Sıkıysa solla.
Sollama beni, sollarım seni.
Bulaşma harcanırsın.*

Bulaşma laza, basar gider gaza.

Ezme beni ezerim seni.

Çarp tamponuma, kır farını.

Geçme palayı, bulursun belâyı.

Kapılma rüzgârıma uçarsın.

Yürü be kim tutar seni. gibi.

Bütün bu mesajların altında yatan psikoloji büyük ölçüde üstün olma arzusudur. Bu arzunun içinde şüphesiz sahip olunanı yüceltme duygusu da bulunmaktadır. Burada sahip olunan değer elbette yabancı bir uygarlığın aracı olan kamyonudur. Böyle bir aracın insanın kişiliği ile bütünleşmesinin temelinde yatan gerçek, öyle sanılır ki, atlı göçebe kültüründen gelen alışkanlıklardır.

Bilindiği üzere bizim toplumumuz yakın zamanlara kadar göçebe bir anlayışla yaşamış ve hayvan besleyerek bir değer üretme anlayışı, yayla-kışla hayatını doğurmuştur. Bu konar-göçerliğin gerekli kıldığı bir başka ihtiyaç ise at yetiştiriciliği ve atın binek hayvanı olarak kullanılmasıdır. Ancak bizim toplumumuzda at zamanla öylesine benimsenmiştir ki, atsız bir delikanlı, atsız bir kahraman, atsız bir hayat düşünülmez olmuştur. Bu nedenle atasözlerimizin çoğunda at ile sahibi birleştirilerek verilmiş ve:

At binenin, kılıç kuşananın,

At ölür meydan kalır, yiğit ölür şan kalır,

At sahibine göre kişner,

At yiğidin yoldaşdır, (Aksoy 1971: 286)

denmiştir.

Atasözlerinin dışında efsanelerimiz, masallarımız ve türkülerimiz de hep atları, atların meziyetlerini, güzelliklerini anlatmıştır. At, ona sahip olanın statüsünü prestijini oluşturmuş, yiğit kendisini onunla ifade etmiştir. Hatta o günün delikanlısı sahip olduğu atla kendisini bütünleştirmiş, onu kardeşi gibi, sevdiği gibi görmüştür. Sözgelisi Dadaloğlu bir koşmasında şöyle söylemektedir:

Şu yalan dünyaya geldim geleli,

Severim kıratı bir de güzeli,

Değip on beşime kendim bileli,

Severim kıratı bir de güzeli. (Öztelli 1974:234)

Görüldüğü gibi burada yiğit kişinin atı ile sevdiği arasında hiçbir fark gözetilmemektedir. Hatta aynı eşitlik Köroğlu'nun koşmalarında atın lehine bozulmakta ve Köroğlu güzelleri kırata hizmet ettirmektedir:

*İnişi aşağı keklik sekişli,
Yokuşu yukarı tavşan büküşlü,
Tavus kuşu gibi göğsü nakışlı,
Elma gözlü, kız perçemli kıratım.*

*Çamlıbel'e süreyidim yolunu,
Altınlardan edeyidim nalını,
Üç güzele dokutaydım çulunu,
Elma gözlü kız perçemli kıratım. (Öztelli 1974:108)*

Halk kültüründe ve özellikle halk şairlerinde ata methiye dizen böyle yüzlerce şiir bulmak mümkündür. Çünkü onlar için at, değeri biçilemeyen bir varlığa sahip olma ve onun vasıtasıyla toplumda saygınlık kazanma anlamı taşımaktadır. Bunlardan tipik bir örneği Köroğlu hikâyelerinde bulmak mümkündür. Köroğlu kollarından Silistrelî Hasan Paşa Kolunda şöyle bir olay yaşanmaktadır:

Hasan Paşa değerli atlara meraklı olduğu için bir adamını göndererek Köroğlu'nun kıratını satın almak ister ve elçisine ne kadar para istenirse istensin o atı alıp getirmesini öğütler. Bir şekilde Çamlıbel'e gelen elçi isteğini bildirip kıratın değerini sorunca Köroğlu'nun Hasan Paşa'ya verdiği cevap şudur:

*Kıratı almaktır senin harayın,
Elçi gönderiben vermişsin rayın,
Meydana getirsen köşk ü sarayın,
Kıratın bir tane kılını değmez.*

*Kalmışsın sevdanın kıl ü kalinde,
Leke yoktur bu koçağın halinde,
Ülkelerin versen bütün yolunda,
Kıratın bir tane nalını değmez.*

*Koroğlu der: ektin bu ah ü zarı,
Böyle gelmiş gider koçak pazarı,
Kırat için versen genç ihtiyarı,
Kıratın yolunu, tozunu değmez. (Kaplan 1973:166)*

İşte atıyla bütünleşen bir toplumun mirasçısı olan günümüz şoförü de muhtemelen bugünün atı olan kamyonuyla kendisini bütünleştirmekte, çevreye bu anlamda mesajlar vermekte ve onunla övünmektedir. Sözelgeşi aşğıdaki yazılar bunların açık örneğidir:

*Tek rakibim THY.
Tek rakibim F.16.
THY değiliz ama biz de uarız.
Toros kaplanı.
Dağda dağın meşesi, yolda fordun neşesi.
Koyun kurdun yol fordun.
Kuzu kurdun, yol fordun.
Kurbanda ko , rampada do.
On tekersin, çok şekersin.*

Kamyonuyla bütünleşen ve onu bir değerler bütünlüğü olarak algılayan kamyon şoförünün Dadaloğlu'na benzeyen bir yanı da vardır. O da aynen Dadaloğlu gibi kamyonunu bir de güzel sevmetedir:

*Fordun dizeli, sevdim köylü güzeli.
Aşık isen vur saza, şoför isen bas gaza.
Aşık çekenin, yol gidenin.
Karayollarında değil, senin kollarında öleyim.
Kalbinde yer yoksa güzelim önemli değil, ben ayakta da giderim.
Yolların ustasıyım, gözlerinin hastasıyım.
Yollar gidişime, kızlar duruşuma hasta.*

Aslına bakılırsa, doğrudan doğruya belirli bir kamyonu, yolu veya yolculuğu ifade etmeyen yazılarda gördüğümüz sevdalı mesajları da aynı anlamda değerlendirilebilir ve kamyon şoförünün, “kamyonu” ve “sevdalısı” olmak üzere iki sevgilisinin bulunduğunu ortaya koyar:

*Gözlerim gözlerinin delisi.
Gözlerin aramasın, o şimdi asker.
Güzeli göz, yığıdi söz öldürür.
İcra memuru muydun, haciz koydun gönlüme.
İstedim vermediler, sen şoförsün dediler.
Kara gözlüm.*

Ancak, günümüz kamyon şoförünün sevdası dingin, duyarlı ve özverili bir sevgiyi değil, aşırı tepkileri, benimsemeyi, sahiplenmeyi ve küçük bir hatada bile cezalandırmayı ifade etmektedir. Bu tarz bir sevginin bizim toplumumuzdaki geleneksel aşk anlayışının bir göstergesi olduğunu söylemek mümkündür. Söz gelişi şu örneklerde olduğu gibi:

*Ben bir kadını sevdim mi gözüm gibi bakar ilah gibi taparım; ama
bir yanlışını görmeyeyim, bir bidon benzin döker (çatır çatır)
yakarım.
Öyle birini sev ki, sen ölünce o hiç yaşamasın.
Paspasın olayım çiğne beni.
Seversen Allah'ına kadar sev.
Vur kalbime hançeri yüreğim parçalansın; fazla derine inme orada
sen varsın.
Ya benimsin ya toprağın.*

Toplumumuzdaki atasözü geleneğine bağlı bütün bu anonim örneklerin yanında sayısı az da olsa bireysel farklılıklar içeren, kimi zaman felsefe, kimi zaman öğüt kimi zaman da karamsarlık anlatan yazılara rastlanmaktadır:

*Babam sağ olsun.
Babamın parası.
Baba mirası değil, alın teri.
Beklenen gün gelirse çekilen çile kutsaldır.
En iyi servet itibardır.
Delikanlı olunmaz, delikanlı doğulur.
Dünya dikenli hayat; sevende mi kabahat.
Dünya delikanlı olsaydı yuvarlak olmazdı.
Kadere rest çektim.*

Senden belki ama gururumdan asla.

Şansını zorlama.

Yaşamak istediğin gibi yaşa.

Sonuç olarak, kamyon yazılarının bizim konar-göçer hayat tarzımızın bir yansıması olduğunu söyleyebiliriz. Metro gibi, tren ve vapur gibi toplu taşıma araçlarının yerine ancak bir iki kişiyi taşıyan binek araçlarının insanımız tarafından yaygın olarak kullanılması da ihtimal ki bununla bağlantılıdır. Çünkü, toplu taşıma aracı müşterek yaşamayı ifade eden kent kültürünün, tek kişiyi taşıyan kamyon ise köy kültürünün ürünü gibidir. Bu yazılarda gördüğümüz kamyonu benimseme ve onunla bütünleşme anlayışı geleneksel kültürümüzü çağrıştırdığı gibi sevgi ifade eden sloganlardaki mesajlar da kır kültürünün duygusallığını anlatmaktadır. O nedenle kamyon şoförünün gelenekselliğimizi anlatan yazılarında halk kültürünün fazla değişikliğe uğramamış yanını bulmak mümkündür. Özetle kamyon yazısı günümüz kamyon şoförünün atasözüdür.

KAYNAKLAR

- Aksoy (1971) Ö. Asım. Atasözleri Sözlüğü, Ankara.
Avcı (2002) Ümran. Milliyet Gazetesi, 3 Mart 2002 Pazar.
Doğan (2001) İsmail. Vatandaşlık, Demokrasi ve İnsan Hakları, Ankara.
Kaftancıoğlu (1974) Ümit. Köroğlu Kolları. İstanbul.
Kaplan (1973) Mehmet. Köroğlu Destanı, Ankara.
Öztelli (1974) Cahit. Köroğlu-Dadaloğlu-Kuloğlu, İstanbul.

KAMYON SLOGANLARI:

Abim var, yeter.

Acele hostes aranıyor.

Acele giden ecele gider.

Aşam sağ olsun.

Ağzı olan konuşuyor.

Akıllı olup dünyanın kahrını çekeceğine, deli ol dünya senin kahrını çeksin.

Aldırma gönül.

Allah korusun.

Allahın dediği olur.

Alırsın Ford, olursun lord.

Arabamız yok ki manitamız olsun, kamyonumuz var canımız sağ olsun.

Asfalt kovboyu.

Aşıksan vur saza, şoför isen bas gaza.

Aşk çekenin, yol gidenin.

Babam sağ olsun.

Babamın parası.

Baba mirası değil, alın teri.

Baba parası değil alın teri.

Bana karışan Allah'ına kavuşur.

Bayırda geçme beni, düzlükte sollarım seni.

Beklenen gün gelirse çekilen çile kutsaldır.

Ben yaşadıkça sen çıldır.

Ben bir kadını sevdim mi gözüm gibi bakar ilah gibi taparım; ama bir yanlışını görmeyeyim, bir bidon benzin döker (çatır çatır)yakarım.

Benim arabamda ruh var. Bu kadar yaklaşırsan çıkacak.

Bir sana bir de sabah uykusuna doyamadım.

Bir sana bir de sabah uykusuna hastayım.

Bir sana bir de sabah uykusuna hasretim.

Bozkurtların ovasında çakallar barınamaz.

Bulaşma harcanırsın.

Bulaşma laza, basar gider gaza.

Burma burma bıyıklarım, Tarkan seni ayıklarım.

Bu yollar hep viraj, yokuşta yaparım patinaj, yüklü alamam abla dolu bagaj.

Büyüyünce tır olucam.

Büyüyünce kamyon olucam. (Triportör)

En iyi servet itibardır.

Ezme beni ezerim seni.

Çatla e mi.

Çarp tamponuma, kır farını.

Çilekeş.

Dağda dağın meşesi, yolda fordun neşesi.

Dayı yeğen.

Delikanlı olunmaz, delikanlı doğulur.

Derbeder.

Dünya dikenli hayat; sevende mi kabahat.

Dünya delikanlı olsaydı yuvarlak olmazdı.
Ford'un dizeli, sevdim köylü güzeli.
Gaz fren şanzıman, biz de olduk duman.
Gecelerin hızlı terörü, uçan hamsi.
Geçme beni, ezerim seni.
Geçme palayı, bulursun belayı.
Genç kaptan.
Gidişine yollar, duruşuna kullar hasta.
Gönlünde yer yoksa bana güzelim; fark etmez, ben ayakta da giderim.

Gözlerim gözlerinin delisi.
Gözlerin aramasın, o şimdi asker.
Güzeli göz, yiğidi söz öldürür.
Gülü gülüne, sevgini sevdiğine ver.
Hacı annem sağ olsun.
Hatalı sollama.
Havan kime güzelim.
Hızlı yaşa genç öl, cesedin yakışıklı olsun.
Hostes aranıyor.
İcra memuru muydun, haciz koydun gönlüme.
İstedim vermediler, sen şoförsün dediler.
Kadere rest çektim.
Karayollarında değil, senin kollarında öleyim.
Kara gözlüm.
Kanunlar çiğnenmek için vardır.
Kazandığım alın teri.
Kazancım bilek zoru, Allah'ım sen koru.
Kapılma rüzgarıma uçarsın.
Kalbinde yer yoksa güzelim önemli değil, ben ayakta da giderim.

(minibüs)

Kes hızını, üzme el kızını.
Konyalım...
Koyun kurdun yol Fordun.
Kuzu kurdun, yol Fordun.
Kurbanda koç, rampada Doç.
Liselim.
Menekşe gözler, seni özler.

Miras değil, alın teri.
Nazar etme ne olur, alış senin de olur.
Ne insanlar gördüm üzerinde elbise yok, ne elbiseler gördüm içinde
insan yok.
Ne o amortisörlerin mi patladı?
O şimdi asker, araba bende.
O mu, o şimdi asker.
On sekiz aylığına tatilde.
O şimdi asker.
On tekersin, çok şekersin.
Ömür biter yol bitmez.
mrm bitti, yollar bitmedi.
Öyle birini sev ki, senlnce o hiç yaşamasın.
Panik yok. Her şey yolunda.
Paspasın olayım iğne beni.
Rahmetli de sollamıştı.
Rahmetli de sollardı.
Rampaların ustasıyım, gözlerinin hastasıyım.
Rampada geçme beni, düz yolda yerim seni.
Rüyalarımda sen.
Rzgarıma kapılma.
Sana taptığım kadar paraya tapsaydım milyarder, Allah'a tapsaydım
peygamber olurum.
Sen gökyüzünde doğan güneş, ben yollarda ilekeş.
Sen de mi yalancı çıktın.
Senden belki ama gururumdan asla.
Selvi boylum.
Selvi boylum al yazmalım.
Seninlelme.
Seni çok seviyorum para.
Seredes.
Sevda başta ayak gazda...
Seversen Allah'ına kadar sev.
Sıkıysa solla.
Sollama beni, sollarım seni.
Sollamayı zevk edindim, sağda neşe ne arar.
Srat felaket, sünnet selamettir.

Şansını zorlama.
Şoförsem günahım ne?
Takıl bana, hayatını yaşa.
Taksimiz yok ki dostumuz olsun, Kamyoncu yuz canımız sağ olsun.
Tek rakibim THY.
Tek rakibim F.16.
THY değiliz ama biz de uçarız.
Toros kaplanı.
Uykusuz gecelerin yorgun kralı.
Vatan bana kızlar size emanet.
Vur kalbime hançeri yüreğim parçalansın; fazla derine inme orada
sen varsın.
Ya benimsin ya toprağın.
Ya sev ya terk et.
Yaklaşma toz olursun, geçme pişman olursun.
Yaşamak direnmektir.
Yaşamak istediğin gibi yaşa.
Yollar gidişime, kızlar duruşuma hasta.
Yolların Fatih'i.
Yolların ustasıyım, gözlerinin hastasıyım.
Yürü be kim tutar seni.